

Co kdybychom žili společně?

Et si on vivait tous ensemble?

Francie / Německo, 2011

Premiéra 29. listopadu 2012

Formát: DCP, barevný, 1:1.85

Délka: 96 min.

Verze: francouzsky s českými titulky

Distributor: CinemArt, a.s.

Přístupnost: od 12 let

Tvůrci:

Režie a scénář	STÉPHANE ROBELIN
Kamera	DOMINIQUE COLIN
Střih	PATRICK WILFERT
Zvuk	FLORENT BLANCHARD
Hudba	JEAN-PHILIPPE VERDIN

Hrají:

Annie Colin - Geraldine Chaplin
Jeanne - Jane Fonda
Claude Blanchard - Claude Rich
Albert - Pierre Richard
Jean Colin - Guy Bedos
Dirk - Daniel Brühl

a další

O FILMU:

Annie, Jean, Claude, Albert a Jeanne jsou nerozlučnými přáteli více než čtyřicet let. Když jim paměť i srdce začínají pomalu vypovídat službu a na obzoru je přízrak domova důchodců, vzepřou se a rozhodnou se žít společně. Nápad je to přinejmenším bláznivý. Avšak i přesto, že občasné neshody probouzí staré a zasuté vzpomínky, začíná se tu nádherné dobrodružství - společný život v komunitě. V sedmdesáti pěti letech!

Snímek s hvězdným hereckým obsazením bude slavnostně uveden na letošním 15. ročníku Festivalu francouzského filmu.

Svěží **tragikomedii režíroval francouzský režisér a scenárista Stéphane Robelin**, který začínal v devadesátých letech krátkými filmy a následně dokumenty. **Jeho celovečerním hraným debutem byl snímek *Real Movie* (2004).** Film ***Co kdybychom žili společně?*** je jeho druhým hraným snímkem, který zaznamenal velký divácký úspěch v Evropě i USA.

ROZHOVOR SE SCENÁRISTOU A REŽISÉREM STÉPHANEM ROBELINEM:

ZAČÁTKY A OBSAZENÍ

Proč jste se rozhodl natočit film s takto nekonvenční zápletkou?

Vždy jsem snil o tom, že spojím herecké legendy a natočím s nimi film na téma: rodina a přátelství. Obzvláště mě zajímala sociální problematika konkrétně dopad stárí na člověka, pro filmové plátno ojedinělé téma. Když jsem začal psát scénář, tak jsem často vzpomínal na své praprarodiče, kdy jsem jako teenager přihlížel jejich stárnutí a proměně zdravotního stavu. Pamatuji si, jak moji prarodiče netušili, jak se o svoje stárnoucí rodiče starat, protože na tuhle situaci nebyli vůbec připraveni. To vše mě inspirovalo k napsání příběhu o tom, jak se skupina stárnoucích kamarádů rozhodne žít společně.

Jak vznikal celý filmový projekt a jak se Vám podařilo najít správné herce?

Při psaní scénáře si rád představuji herce, které bych chtěl do filmu obsadit, ale představa se měnila spolu s vývojem celého projektu, který se táhl několik let. Jediný herec, který zůstal ve filmu od začátku, je Claude Rich, ostatní herci se k filmu přidali v průběhu psaní scénáře. Trvalo více než pět let, než film spatřil světlo světa. Zpočátku bylo těžké sehnat pro film finanční partnery, téma stárí nebylo pro ně zrovna moc atraktivní, další nevýhodou byl rovněž můj nízký věk, ale jakmile jsme získali jejich důvěru, tak si francouzští i němečtí partneři film zamilovali.

Jak jste přesvědčil herecké legendy k účinkování ve filmu, obzvláště herečku Jane Fonda?

*Pro mě je Jane Fonda opravdu legendou, je také silnou osobností známou pro svůj politický aktivismus. Nehrála ve Francii skoro čtyřicet let, naposledy ve filmu Jeana - Luca Godarda *Tout va bien* /1972/, přesto mluví naprosto plynule francouzsky. Líbil se jí scénář a myšlenka točit s Geraldine Chaplin a dalšími špičkami francouzské herecké školy. Producent snímku Christophe Bruncher ji přesvědčil netradiční formou - „svedl“ ji dopisy. Jane se připojila k filmu až v jeho pozdější fázi, kdy už bylo na palubě dost herců jako: Claude Rich, Geraldine Chaplin, Guy Bedos a Pierre Richard. Byl jsem velice potěšen, že Pierre Richard roli přijal. Jeho komedie byly nedílnou součástí mého mládí, takže spolupráce s ním byla pro mě velkou poctou. Líbila se mu hlavně myšlenka, že bude hrát spíše vážnou roli než ryze komediální.*

Jak jste dokázal přemluvit herce, aby vytvořili komunitu?

Každý z pětice herců je velice rozdílný a skromný. Spojit tyto silné osobnosti dohromady, byl nelehký úkol, protože nikdy před tím se vlastně nepotkali. První setkání před natáčením proběhlo v Paříži a myslím, že dopadlo velice dobře. Jako mladého tvůrce mě potěšilo, když jsem na natáčení sledoval, jaký mají k sobě

navzájem respekt. Jednoznačným tahounem byla Jane Fonda, která hodně pomohla vytvořit sílu této skupiny.

STYL

Film má své osobité kouzlo a svůj styl, jak jste toho dosáhl?

Rozhodl jsem se soustředit zejména na herce a dal jsem volnou ruku kameramanovi. Nasvícení jednotlivých scén má zvláštní atmosféru a staromódní šarm, který ale nepůsobí ponuře či nostalgicky. Spíše jako starý dům, kde se dá najít tisíce předmětů a suvenýrů...

TOUHA

Role Clauda Riche je postava sukničkáře, který si nechce připustit, že by se někdy měl vzdát sexu. Byl tento pohled na stárnutí jednou z věcí, na kterou jste chtěl ve filmu poukázat?

My všichni jsme sexuální bytosti, které se celý život řídíme našimi touhami. Claude Rich ztělesňuje sexuální dobrodružství starých lidí. Zároveň vztah mezi postavami Jane Fonda a Danielelem Brühlem má také svou fyzickou nejednoznačnost. To je důvod, proč jsem chtěl mít ve filmu alespoň jednu milostnou scénu. V obraze vidíme manželský pár Geraldine Chaplin a Guy Bedos, který se po hádce usmíruje milováním.

HUMOR

Film jste pojal jako tragikomedii, proč?

Život v komunitě, která je zachycena ve filmu, je tragický a komický zároveň. Humor zde pramení ze situací ukazujících, nakolik je obtížné žít a stárnout v komunitě jako je tato. Vždy se tady objeví nějaká malá katastrofa a život v komunitě starých přátel musí být přirozeně zábavný. Nemám rád těžkopádný humor, který je k vidění v tolika filmech. Upřednostňuji spíše takový nenápadný a jemný humor.

RODINA A ŽIVOT V KOMUNITĚ

Myslíte si, že život s přáteli je vhodný recept na problém zvaný stárnutí?

Život v komunitě může být krásné dobrodružství. Hodně lidí, kterým je stejně jako postavám v mém filmu, má zkušenost s životem v nějaké komunitě. Tehdy v sedmdesátých letech ideál pospolitosti spojoval mladé lidi. Lidé této generace snili o

tom, jak zestárnou se svými přáteli, ale pouze málo z nich své přání skutečně uskutečnilo. Sám bych to rád udělal, ale neznámá to, že to půjde bez problémů. Přesto je to lepší nápad než dožívat svůj život v domově důchodců.

Nakolik film vypovídá o rodinném životě?

Naše společnost se bude muset vyrovnat s „invazí“ starých lidí během několika příštích desetiletí a budeme nuceni najít řešení. Jak strávíme zbytek našich životů, když nám naše děti nepomůžou? Je na čase se těmito otázkami zabývat. V minulosti bylo samozřejmostí, že se o své staré rodiče starali děti. Ale po roce 1968, se to vše změnilo.

STÁT SE REŽISÉREM

Jaká cesta Vás přivedla k režii a kdo Vás v tvorbě inspiroval?

Jako malý kluk jsem miloval filmy Bertranda Bliera, hlavně pro jejich novátorský duch a volnost, se kterou uměl vyprávět příběhy. Snil jsem o prozkoumávání svobody, tak jako právě Blier. Toužil jsem experimentovat se surrealistickými situacemi, vyprávět příběhy vlastní originální cestou. Když jsem začal studovat film v Nice, tak jsem si oblíbil italské komedie šedesátých a sedmdesátých let od režisérů: Ettore Scola, Dino Risi, Marco Ferreri a později také Nanni Moretti. V současnosti mě fascinuje tvorba Pedra Almodóvara, protože mám rád všestranné režiséry, kteří se nevěnují pouze jednomu žánru. Dokážu si užít americký thriller stejně tak jako umělecký film. /.../ Osobně mám rád tragikomedie, protože kombinace těchto dvou žánrů otevírá dveře k mnohem širšímu publiku. Ve Francii lidé oddělují komerční filmy od artových snímků, ale já rozhodně nechci spadnout ani do jedné z těchto kategorií.

Pokud byste žil v komunitě, chtěl by jste, aby byla spíše konzervativního nebo liberálního rázu?

Upřednostňuji liberální! Myslím si, že skupina funguje lépe, když má každý odpovědnost sám za sebe, protože pokud by se měl každý řídit souborem přísných pravidel, tak by život v komunitě nebyl taková legrace.

PROFIL REŽISÉRA:

STÉPHANE ROBELIN

Francouzský scenárista a režisér začínal ve filmu v devadesátých letech, kdy natočil a napsal několik krátkých filmů. Poté začal pracovat pro televizi, kde realizoval dokumenty (*Sortir de l'Apartheid* /2002/, *Le Curé de la Sorbonne* /2000/). Celovečerním debutem se stal film *Real Movie* /2004/, který měl svoji premiéru na Dashanzi Underground French Film Festival v Pekingu. Napínavý příběh realizovaný minimálními prostředky vypráví o studentovi filmu, který natáčel svého nejlepšího přítele, ale aby se zalíbil divákům, zveličoval jeho život. Divácky úspěšná tragikomedie *Co kdybychom žili společně?* /2011/ je režisérovým druhým celovečerním filmem.